

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7698

гр. София, 13.09.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в закрито заседание на 13.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разгледа дело номер **5941** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Образувано е по молба вх. № 29803/11.08.2023 г. от главния секретар на Висшия съдебен съвет, чрез юрк. А. Т., с която се иска изменение на решението в частта за разноските.

В молбата се развиват доводи, че в съдебно заседание жалбоподателят не е представяван от адвокат и не е приложен списък по чл. 80 ГПК. Намира, че не е заявен конкретен размер на претендираното адвокатско възнаграждение. Поддържа, че претенцията за разноски не е направена своевременно. Счита, че изготвянето на жалба не представлява процесуално представителство. В условията на евентуалност моли да се намали адвокатското възнаграждение.

Другата страна изразява становище за неоснователност на молбата.

Искането за изменение е направено от активно легитимирана страна и в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК, поради което е допустимо.

Разгледано по същество, искането по чл. 248, ал. 1 ГПК е неоснователно по следните съображения:

Производството по делото е образувано с жалба на Ю. Л. Д., която е подписана от адв. П. В.. В жалбата е направено искане за присъждане на следните разноски - 10 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение в справедлив размер на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 1, т. 2 и т. 3 ЗА, но не по – малък от 1000 лева, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба за минималните адвокатски възнаграждения.

Към жалбата са представени доказателства, от които е видно, че адв. П. В., подписала жалбата, е упълномощена от Ю. Л. Д. да осъществява процесуално представителство по повод оспорването на мълчаливия отказ за предоставяне на обществена информация.

Към жалбата е приложен договор от 15.06.2023 г. за правна защита, съдействие и процесуално представителство, от който е видно, че правната помощ е предоставена

на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗА.

Проведено е едно съдебно заседание, на което редовно призованият жалбоподател не изпратил представител.

Поставено е решение № 5175/31.07.2023 г. по адм. д. № 5941/2023 г. на АССГ, с което е уважена жалбата, доколкото е отменен оспорваният мълчалив отказ на главния секретар на Висшия съдебен съвет. С решението В. е осъден да заплати на Ю. Л. Д. сумата в размер на 10 лева за държавна такса, както и да заплати на адв. П. В. сумата в размер на 1000 лева – адвокатски хонорар за предоставена безплатна правна помощ.

Според чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Отговорността за разноските в съдебното производство е обективна, невиновна отговорност. Фактическият състав по чл. 143, ал. 1 АПК, при който тя се поражда е съвкупност от следните юридически факти: отмяна на оспорения акт (постановен съдебен акт в полза на страната, която претендира разноските), своевременно заявено искане за присъждане на разноски и направени разноски за водене на делото по повод на този спор.

Налице е първата предпоставка, доколкото е отменен оспореният мълчалив отказ на главния секретар на Висшия съдебен съвет.

Втората предпоставка също е налице, тъй като в жалбата изрично е направено искане за присъждане на разноски за държавна такса и адвокатски хонорар. Неоснователно е възражението, че претенцията за разноски не е направена своевременно, тъй като същата е заявена преди края на съдебното заседание, доколкото е обективизирана в жалбата. В тази връзка съдът следва да отбележи, че произнасянето по разноските не е служебно направено, а е във връзка с искането на жалбоподателя.

Несъстоятелни са възраженията за липсата на заявен конкретен размер на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като в жалбата изрично е поискан хонорар не по-нисък от 1000 лева, което има значението на списък по чл. 80 ГПК (няма пречка същият да бъде обективизиран в жалбата или отразен в съдебен протокол). За допълнение следва да се отбележи, че не е необходимо заявяването на конкретен размер, когато се претендира хонорар за предоставена правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1 ЗА, тъй като съдът по направеното искане е задължен винаги да определи хонорар на адвоката, предоставил безплатна правна помощ (разбира се при наличието на другите предпоставки), който не може да е по – нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА.

За присъждането на разноски за адвокатски хонорар следва да е налице осъществено процесуално представителство, което е налице в случая. В тази връзка са неоснователни възраженията, че жалбоподателят не е представляван от адвокат, а изготвянето на жалба не представлява процесуално представителство. По принцип изготвянето на жалбата е подготвително действия и предхожда образуването на делото, но когато жалбата бъде подписана от упълномощения представител и се депозира в съда, тогава вече е налице осъществено процесуално представителство, което не е поставено в зависимост дали впоследствие ще се яви представител в съдебно заседание. Настоящият случай е точно такъв, тъй като подадената жалба е

подписана от упълномощената адв. П. В., поради което е налице осъществено процесуално представителство.

По делото са представени доказателства за направени разноси в размер на 10 лева за държавна такса. Приложен е още договор за правна помощ, от който се установява, че жалбоподателят и неговият процесуален представител са договорили предоставянето на безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗА. Следва да се отбележи, че съгласно чл. чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатското възнаграждение се присъжда на адвоката, който е предоставил правната помощ (в случая адв. П. В.).

Недопустимо е възражението за прекомерност на адвокатски хонорар, направено за първи път с молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК. По същността си това е възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. чл. 144 АПК, което се заявява до края на устните състезания, а такова не е направено (липсва такова възражение в писмото, съпровождащо преписката или в писмения отговор, както и не е заявено в съдебно заседание). Дори да се приеме, че е допустимо, то същото е неоснователно, тъй като се претендира минималният размер на адвокатския хонорар, а именно 1000 лева - чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Присъждането по – нисък размер е невъзможно с оглед разпоредбата на чл. 38, ал. 2, изр. второ ЗА.

Горното налага извод, че е неоснователно искането за изменение на решението в частта за разноските.

Така мотивиран, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх. № 29803/11.08.2023 г. от главния секретар на Висшия съдебен съвет, с която се иска изменение на решението в частта за разноските.

Определението не подлежи на обжалване – арг. чл. 248, ал. 3, изр. „второ“ ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 40, ал. 3 ЗДОИ.

Съдия: